

Stjepan Mihalić o Karlovcu

„Nada mnom, oniski i od sunca za dubovačkim goricama bakrenasti oblaci, napeti poput razapetog jedrilja, pa prižmirene ulice kao da plove, ponijete toplim, prijateljskim vjetrom. Ili – zašto 'kao da plove'? Kad plove tim oceanom bez početka i kraja, koji se inače zove vrijeme.

Dakle: bark, karavela, galeon, fregata, kliper – birajte što hoćete, eto što mi je Karlovac u tom vižlasto razgranatom sutonu, koji bi prije spadao u travanj ili rujan, nego li u prosinac. Moje je tu svako stablo, svaki prolaz, svaki korak, bez obzira na to komu je od pokoljenja časovito red da stoji pred nekim vratima ili gleda s kojeg prozora – kako se je stajalo i gledalo otkako pamtim, a dabome i prije – u ovoj našoj takozvanoj 'manje vrijednoj provinciji', gdje mi je sasvim dovoljno šestoro prijatelja da budem kud me povede želja...

Izvor teksta: Ott, I. Stjepan Mihalić o Karlovcu i Karlovčanima.// Svjetlo, God VI, br.3, str. 239-244.

Izvor slike: Karlovac : Karlovac : gradsko kupalište na Korani. // Digitalne zbirke Gradske knjižnice „Ivan Goran Kovačić“ Karlovac. URL: [https:// https:// https://www.digitalna.gkka.hr/?pr=i&id=15909](https://www.digitalna.gkka.hr/?pr=i&id=15909) (21. 7. 2025.)